

KEITH RIDGWAY

ŞOK

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: ATA TÜRKÖĞLU

“Aramda bir duvar var seninle. Seni görüyor, seninle konuşuyorum ama öte yandasın sen. Birbirimizi sevmemize engel olan ne? Bana öyle geliyor ki bir zamanlar kolaydı bu. Hamburg'dayken.”

Ève üzgün üzgün, “Evet,” dedi. Hep Hamburg'da. Kocasını hiçbir zaman gerçekten yaşamış geçmişlerinden söz etmezdi. Ne Ève, ne de o Hamburg'a gitmiş değillerdi.

Duvar/Oda

Jean-Paul Sartre

İÇİNDEKİLER

Parti.....	9
Fotoğraf makinesi.....	35
Ter	73
Fıkra	110
Hikâye	142
Daire.....	164
Güvercin.....	210
Toplantı.....	240
Şarkı	255
Teşekkür	279

PARTİ

Bir yumurta pişiriyor kadın ve tamamen soğuyana kadar tavada bırakıp gidiyor. Tırnaklarını yiyor, sürekli camdan dışarı bakıyor –ufak, ıssız bahçesi ve ufak, ıssız gökyüzü dışında bir şey gördüğü yok– ve en sonunda iç çekerken storu kapıyor. Kediye besliyor, ama yumurtayla değil, onu tamamen unuttu. Masayı silerken aniden durup etrafı dinliyor. Evin alışıldık akşamüstü sesleri, dışarıdaki hafif esinti –yağmurun esamesi yok– ve mutfak saatinin tik takları dışında sessizlik hâkim. Belki de duyduğu bunlardı zaten. Masayı silmeye dönüyor, avucuna tek bir kırıntı bile dökülmüyor, bir baktıktan sonra elini kalçasına vurarak temizliyor.

Komşuları hafta içinde, o tam çayını bitirmek üzereyken kapısını çalmıştı, perşembe günü. İki çocuk. Hayır, hayır. Adam. İki adam demeli onlara. Aklının bir köşesinde (hangi köşesi?) onları çocuk görmede ısrarcı olması rahatsız edici. Çocuk de-ğiller. Kesinlikle adam sayılırlar ve hatta, neredeyse orta yaşlı adamlar. Gerçekten. Ondan daha gençler, ama genç . Yoksa nasıl ev satın almış olabilirlerdi ki? Doğrusu, muhtemelen kendisinin ve... kocasının evlerini aldıkları yaşta. Hâlâ oturduğu bu evi. Öyleyse, otuz olmalı. Yaklaşık otuz. Muhtemelen

daha yaşlılar, çünkü şu günlerde parayı bir araya getirmek epey zaman alıyor. Ya daha yaşlılar ya da daha zengin. Belki ikisi de. Tek başlarına böyle bir evi satın alabildiklerine göre. Evleri kendi eviyle neredeyse aynı, ama aynadan yansıyan hâli gibi. Giriş kapısından içeri adım atıldığında kendi evinde solda kalan her şey onlarınkinde sağda kalıyor.

Güler yüzlü, arkadaş canlısı, gürültücü bir çift, biri kuzeyli; dövmelerinin uçları yakalarının ve manşetlerinin altından görülebiliyor, küpe takıyorlar, tatlı çocuklar, adamlar ve kapısının önünde dikilirken neredeyse aynı anda konuşmuşlardı o gün, biri çanta taşıyordu ve hep gülümsüyorlardı, bunu daha önce hiç yapmamışlardı, yazları bahçe duvarının iki yanından sohbet ederler, bazen de evlerin önünde karşılaşırlardı, kuzeyli olan evlerinde sızıntı olunca bunun kadının evini de etkileyebileceğinden korkarak ona haber verirdi, ama hiç etkilediği olmadı henüz, ama ikisini daha önce bu şekilde hiç ağırlamadığını düşünmüştü o gün kadın, kapısının önünde kesinlikle böyle bir buluşma gerçekleşmemişti, önce birine, sonra da diğerine baskarken neler olduğuna, ne halattan bahsettiklerine ve ne istediklerine dair kafası karışmıştı. Onları içeri davet etmişti.

“Hiç de aşırı olmayacak.”

“Hayır, hayır, hiç de bile, yani hiç olmayacak, kesinlikle olmayacak... Aa, burası çok hoş.”

“Sayıyı düşük tutuyoruz, aa, çok hoş bir yer.”

“Bizimkinden daha mı büyük? Görünüşe bakılırsa...”

“Görünüşe bakılırsa öyle, değil mi? Ama gerçekten çok hoş. Çok daha aydınlık ve büyük hissettirmiyor mu? Sizin eveniz pencerenin altında, daha iyi olmuş, bizimki şu köşede. Ha, şey, sanırım bu köşede, kafam karıştı...”

“Aynadan yansımış gibi, değil mi?”

“Evet öyle, her şey aynı yerde ama tam terste.”

Kadın kafasını sallayıp gülümsemiş ve koltuklara doğru hareketlenir gibi olmuştu ama onlar fark etmemiş görünüyorlardı

ve üçü orada öylece ayakta durmuştu, iki çocuk biraz rahatsız olmuştasına konsolunu inceliyordu.

“Yeni yapıldı,” diyerek sakız gibi uzayan sessizliği bozmuştu kadın. “Geçen sene. Büfeler. Yani dolaplar demek istedim. Zemin, musluklar ve mutfak, ee, tezgâhı da. Hepsi.”

“Çok canlı. Çok keyifli olmuş.”

“Biz de para biriktirmeye başlamalıyız.”

“Listeye ekleyelim!”

“Şu sonsuz liste!”

Bir an daha durup gülümsemişlerdi. İki genç adam; yüzleriyle, elleriyle ve boyunlarıyla mutfağında dikiliyorlardı.

“Oturmak ister misiniz? Biraz daha çay demleyebilirim?”

“Hayır, hayır, lütfen zahmet etmeyin, hiç gerek yok, çok teşekkürler.”

“Aslında sadece size haber vermek istemiştik.”

“Dediğim gibi, sayıyı düşük tutuyoruz, çılgın bir etkinlik olmayacak, söz. Böyle şeyler için artık çok yaşlandık.”

İkisi de buna yüksek sesle gülmüştü ama kadın neden güldüklerini pek anlamamıştı, ta ki komik olduğu için gülmediklerini fark edene kadar, onun yaşlı olduğunu düşündükleri için gülüyorlardı; cümleyi kuran bunu düşünmeden söylemiş ve hafif mahcubiyetini gizlemek için gülümsemişti, diğeriyse erkek arkadaşının düştüğü duruma gülüyordu, pek rahatsız olmamıştı, yaşlı bir kadının mutfağında yaptığı bu gaf komik gelmişti ve ikisinin de buna biraz fazla gülmüş olması daha da fazla gülmelerine neden oluyordu, güldükçe gülüyorlardı, tüm bunlar olurken kadın da bir parti yapacaklarını haber vermek için geldiklerini anlamıştı.

Şimdi kadın tekrar yukarı çıkıyor, her odaya tek tek girip içeri göz atıyor. Sıcak. Pencerelerden dışarıya bakıyor ama hava açık ve arkadaki yatak odasına girince kaşlarını çatıyor, yumruğunu sıkıyor. Hiç yağmur yok. Haftalardır yağmur yağmıyor. Kedi bir süre peşinde dolanıyor, söyleniyor, sonra ortadan

kayboluyor. Hiçbir ses duyamasa da kedinin yaramazlık yapıyor olabileceğini biliyor. Belki kendisi yaramaz olduğu için kedi de ona çekti. Yüksek sesle, *yaramaz* diyor. *Yara. Maz.*

Yatak odasındaki perdeyi tamamen çekecekmiş gibi yapsa da hafif aralık bırakıyor, aralığı onların evinin önünü gösterecek şekilde ayarladığından emin olmak için dönüp kontrol ediyor. Kapısını görmek mümkün değil. Sadece yan evin çakıl taşlı yolunu ve onun yanında da kendi evininkini görebiliyor. Ve çöp tenekeleri, onlarınki ve kendininki, sırt sırta duruyorlar, aralarında bahçe duvarı var, renkleri uyumlu, yeşil, mavi ve gri. Bunu özellikle yapmış olabilirler mi? Belki tesadüftür. Belki de çöpçüler ayarlamıştır. Saatine bakarken kedi yeniden beliriyor, bacaklarının arasında dolaşan bir canlı. Yakınlardan bir motosiklet uğultusu geliyor. Yatağa oturuyor, kedi de yanına çıkınca kadın ayağa kalkıyor.

“Hayır,” diyor.

Üstünü değiştirmek istediğine karar vererek gardıroba doğru ilerliyor.

Ona bir şeyler getirmişlerdi. Sese karşılık. Çok ses olacağından değil tabii. Çok ses olmayacak, demişlerdi. Umuyoruz ki, demişlerdi, çok ses olmayacak. Posta kutusuna not bırakmaktansa bunu yüz yüze söylemeyi tercih etmişlerdi. Posta kutusuna not bırakmak komşuluğa yakışır bir davranış sayılmaz, değil mi? Biri, *Biraz pasif agresif hissettiriyor*, demişti ve diğeri de, *Evet, bence de öyle*, diye eklemişti. Demek ki bunu tartışmışlardı. İçlerinden biri, *Şu aptal ihtiyar karının posta kutusuna bir not bırakıverelim, olsun bitsin*, demiştir. Ya da bu minvalde bir şey. *Neyse*, demişlerdi, *haber vermek istedik. Çay saatinizi böldüğümüz için çok üzgünüz. Ayrıca size bir şeyler getirdik.*

“Ne gibi şeyler?”

“Şöyle, neredeler, buradalar, bu bir...”

Çantasından bir nevi, ne çıkarıyor öyle, kulaklık mı? Siyah kocaman bir şey ve kulaklar için de kocaman, tombulca pedleri var.

“Kulaklık ve bunun için de, şu eski...”

Küçük bir... Telefon mu o?

“iPod. Eski iPod’um. Elbette ne sevdiğinizi bilmiyorum, bu aptalca bir fikir miydi ondan da emin değilim, hiçbir şey dinle-memek de isteyebilirsiniz ama buraya bir çalma listesi ekledim, kolay dinlenecek birkaç parça, bazı pop şarkıları ve bazı klasik-ler, size burada ne olduğunu ve bunun nasıl çalıştığını göstere-yim mi?”

“iPod’un nasıl çalıştığını biliyorum,” demişti kadın. “Benim de bir iPod’um var.”

“Ah! Al işte.”

Adam iPod’u çantasına geri koyup sırtıtmıştı.

“Öyleyse siz zaten hazırmışsınız, şeyden değil tabii, biliyor-sunuz, söylediğimiz gibi, öyle çok da büyük bir parti olacağını sanmıyorum ama asla emin olamıyorsunuz, neyse, belki sadece müzik sesi duyarsınız, basları ve belki biraz da, ee, konuşma sesi, işte burada da birkaç kulak tıkacı...”

13

Gülerek kadına tıkaçları göstermişti. Boots’dan alınmış ufak kutuyu masaya bırakmıştı.

“Bir noktada biraz daha gürültülü bir hâl alabilir,” demişti diğeri. “Bilirsiniz işte. Bunlar, kulak tıkaçlarından bahsediyorum, uyumanıza yardımcı olabilir ya da her ne yapmak isterse-niz. Çünkü böyle günlerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Bazen geç saatlere kadar sürer, insanlar gitmek bilmez. Bu yüzden kulak tıkaçları işe yarayabilir.”

“Evet, tamam. Teşekkürler.”

Kadının kendi kulak tıkaçları vardı. iPod’u yoktu.

“Ve bu da şu ana kadarkilerin hiçbiri işe yaramazsa diye,” demişti öteki. Elinde bir şarap şişesi tutuyordu. Gülerek şişeyi masaya bırakmıştı. “Güzel bir kırmızı, yani biz seviyoruz. Her neyse, size getirdik.”

“Teşekkürler. Buna hiç gerek yoktu.”

“Eh, zararı olmaz. Biraz da naneli çikolatamız var, bu tür

abur cuburlardan hoşlanıyorsunuzdur umarım. Ben seviyorum. Hiç fark etmeden bir kutunun tamamını bitirebiliyorum.”

“Bitirebiliyor, bitiriyor da!”

“Neyse işte, hepsi bu.”

Kadın ona getirdikleri bunca şeyi incelemiş, kendini oturma odasındaki koltukta, köpükten yapılmış kulak tıkaçlarını takıp şarap içer ve After Eightlerden yerken hayal etmişti.

“Parti kaçta?”

“Ee, biliyorum ki. Sanırım 9’dan önce başlamaz.”

Birbirlerine bakmıştı iki adam.

“8, 9 civarı. Misafirler ne zaman gelirse. Günler uzun olunca kimse güneş batmadan akşam olduğunu fark etmiyor. Özellikle de hava güzelse ki hava durumu o günün güzel olacağını söylüyor.”

“Cumartesi miydi?”

“Evet, cumartesi. Bu cumartesi. Siz evde mi olacaksınız?”

“Evet. Evet, evdeyim.”

Başka nerede olacaktı? Bir süre birbirlerine baktılar.

“Sanırım bu kadar.”

İki adam birlikte kapıya yönelmişti, daha sessizlerdi. Kadının pek yardımsever davranmadığını düşünmüştü. Sessizliğini korumuştur ve sonuçta yüzünü görebiliyorlardı. Onlarla birlikte gülmek ve şakalaşmak istemişti. Onlara sorun olmadığını, endişelenmemelerini, iyi bir akşam geçirmelerini, istedikleri kadar ses yapabileceklerini, onun için hiç sakıncası olmadığını söylemek. Ama sakıncası vardı. Öfkeliydi. Her nasılsa kendisini buna inandırmıştı.

“Çok hoş bir ev.”

“Çok hoş.”

“Teşekkürler.”

“Hoşça kalın!”

“Hoşça kalın!”

“Hoşça kalın.”